

мѣстността), или пъкъ сж въ връзка съ човѣшкитѣ преживѣлици (историческо събитие, трагична или комична случка отъ живота на хората, притежание на царь, на болярь, на лошъ или добъръ властникъ и пр.). Неоседналитѣ народи (кочуващитѣ) не свързватъ живота си съ земята. И затова у тѣхъ географскитѣ названия сж строго описателни. Такивсж напр. турцитѣ: всички тѣхни географски названия очертаватъ видимата особеностъ на мѣстността. Сжщото е и съ народитѣ, които сж били измѣствани т. е., които сж заселвали нови земи: и тѣхнитѣ георграфски названия отначалосамо описватъ. Ето нашитѣ прадѣди—славянитѣ: тѣ сж заварили отсамъ Дунава чужди географски названия („Рила“, „Родопи“ не сж славянски: тѣ сж останали отъ незапомнени времена). И сж усвоили нѣкои отъ тѣзи имена. Но въ неизброимо много случаи, комай 99%, тѣ сж наложили свои, славянски, названия. Защото — нали? — географскитѣ имена не сж за удоволствие: тѣ сж преди всичко стопанска необходимостъ (да се знае, за кое мѣсто се говори или кжде ще се иде). И разбира се, първоначално имената описватъ мѣстноститѣ т. е. подсѣщатъ, какви сж тѣ („Дрѣнакътъ“, „Суходолъ“, „Червена прѣстъ“, „Черниятъ камѣкъ“, „Мочура“). По-късно, когато новонаселенитѣ жители сж вече опознали изцѣло страната, която сж заели, тѣ почватъ да даватъ вече свои названия и на мѣста подалечни отъ селищатата си: на планинитѣ, равнинитѣ, езерата, рѣкитѣ и др. Тѣзи названия сжщо сж описателни — поне отъ начало